

מסורת הש"ס

(א) [ש"ו 1:1, 3] כתובות ע: ע"ש, (א) [לקמן מתא, (ד) ז"ל הרמב"ן: יעב"ך, (ס) [הל' נדרים פ"ו ה"ז], (ו) [ש"ך לעי"ב],
הגהות הב"ח
(א) במשנה אצל הטוני ואומר א"ט פלוגי מודר ממני: (ב) רש"י ד"ה קונס שדה שאני חורש בה שלל: (ג) ד"ה ור' יוסף אומר בהא דמניחיו: (ד) ד"ה מה ממנה וכו' דלמא לידי מקביל אף הפקר כ"ל והד"ה: (ה) (א) ד"ה ממני וד"ה אמר רבי יוסף הד"ה:
תוספות

בשלמא לא ילונו וברור דבזניא ליה חורש שדי' ודבזניא למודר אמא לא ילוה הימנו מאי קביתנא מיניה חבורה. ה"ג כספא בשלמא לא יקח הימנו ולא ילוה הימנו אלל לא ישאל אמאי לא בשלמא לא יקח דממני' קושיא דלקאית דלא יקח איכא לשטיי בשנייה דחוקא דקממנהי מוכר בזניא מצינא ולא ילוה דמיתני מודר דכי הדר פרע מדיר פריע ליה וזוי ענין ותקילי ומהני ליה אלל לא ישאלנו כלי או דבר פרע מדיר פריע ליה ליה מדיר: אמר אביי גזירה לשאלו משום דלשאלו לא כללו וכן כללו לא ילוה הימנו גזירה שמא ליה לו אלל לא יקח אסור מן הדין וי"ש יקח בשפות כדמפרש בזניא מצינא ושמא יש לפרש דלא יקח בשפות קאמר דהשתא נפסד המוכר אלל משום גזירה דגזירנא טון יקח הגזירה בשפות דקממנהי ליה וקשה דהא תנן [לקמן מו:]: אומר הריני ע"ך המודר אסור וכן סוף פ' ארבע נדרים שאני נהנה לישראל לוקח ביותר דמודר מותר ליהנות ולא מדיר ולא גזירנא דלא יתהי פן יהנה ממנו הוא ומ"ש דגזירנא לשאלו אטו להשאל ונראה להר"מ דרגילות הוא כשאלט משאל לחבירו שחבירו משאל לו יותר משאר נדרים: אמר לו השאילני פרתך אמר ליה אינה פנויה אמר השואל קונם שאני חורש בה לעולם אם היה דרבו לחרוש הוא אסור. דנתכוין לאסור אותו שדרכו לחרוש וכל אדם מותרין לחרוש בה לגבי שאל נתכוין לאסור אלל על שדרכו לחרוש בה:

בשלמא לא ילונו וברור דבזניא ליה חורש שדי' ודבזניא למודר אמא לא ילוה הימנו מאי קביתנא מיניה חבורה. ה"ג כספא בשלמא לא יקח הימנו ולא ילוה הימנו אלל לא ישאל אמאי לא בשלמא לא יקח דממני' קושיא דלקאית דלא יקח איכא לשטיי בשנייה דחוקא דקממנהי מוכר בזניא מצינא ולא ילוה דמיתני מודר דכי הדר פרע מדיר פריע ליה וזוי ענין ותקילי ומהני ליה אלל לא ישאלנו כלי או דבר פרע מדיר פריע ליה ליה מדיר: אמר אביי גזירה לשאלו משום דלשאלו לא כללו וכן כללו לא ילוה הימנו גזירה שמא ליה לו אלל לא יקח אסור מן הדין וי"ש יקח בשפות כדמפרש בזניא מצינא ושמא יש לפרש דלא יקח בשפות קאמר דהשתא נפסד המוכר אלל משום גזירה דגזירנא טון יקח הגזירה בשפות דקממנהי ליה וקשה דהא תנן [לקמן מו:]: אומר הריני ע"ך המודר אסור וכן סוף פ' ארבע נדרים שאני נהנה לישראל לוקח ביותר דמודר מותר ליהנות ולא מדיר ולא גזירנא דלא יתהי פן יהנה ממנו הוא ומ"ש דגזירנא לשאלו אטו להשאל ונראה להר"מ דרגילות הוא כשאלט משאל לחבירו שחבירו משאל לו יותר משאר נדרים: אמר לו השאילני פרתך אמר ליה אינה פנויה אמר השואל קונם שאני חורש בה לעולם אם היה דרבו לחרוש הוא אסור. דנתכוין לאסור אותו שדרכו לחרוש וכל אדם מותרין לחרוש בה לגבי שאל נתכוין לאסור אלל על שדרכו לחרוש בה:

ואין לו מה יאכל ויך וכו'. אורחא דמילתא קמני: הוא גותן לו ובא ונוטל בוה. אם ירצה דהא אין הפועלים יוכלין לנצות כלום: ביתו לבנות. שאנ"פ שאין לזרך מוזן כל כך: גותן לאחד בביתנה והלה מותר. ולא התיירו אלל כשאין לו מה יאכל למדנו שכל הערמות אסורות בין נכדים בין ביעיר נכדים שלא התיירו אלל בשעת הדחק שאין לו מה יאכל. לשון הרב רבי אליעזר ממ"ץ: הרי הן בופקדין ב' ודבי יוסי אוסר. מפרש בגמ' מאי טעמא דרבי יוסי קסבר הפקר כמתנה מה מתנה יכול לחזור עד דלמי לרשות מקבל ולא הי כלום עד דלמי לידו אף הפקר עד דלמי לרשות וזכה דקודם לכן לא כלום הוא וידידה הוא

רש"י

גב' בשלמא לא ילונו. מדיר למודר דודאי קמהני ליה הנאה מפורסמת: **אבל לא ילוה ממנו**. המדיר מן המודר: **מאי הנאה**. קא מטי ליה למודר ממאי דאח"ך למדיר: **ובשלמא לא ילוה ממנו**. מצי נמי למימר דקא מיתהני ככה"ג כגון דאחופיה מעות הרעות וקא משלם ליה היאך יפות. ולא יקח ממנו משכמת לה דקא מתהני בזניא דרמי על אפיה: **אלא לא ישאל ממנו**. מאי הנאה מטי למודר כי משאל לו כליו הא קא מפחית ודאי לההיא כלי ולא מעלי ליה דסתם שאלה הכי הוא: **כגון שנדרו זה מזה**. דשניהם אסורים זה בזה: **גזירה לשאלו כו'**. דאי שרית ליה לשאלו אחי נמי להשאיל: **ברתנ' אמר לו השאילני פרתך**. לאו במודר ומדיר עסקינן: **אינה פנויה**. דמלאכתו היה עושה. ונתעצב השואל כנגד המשאל וואמר הואיל וסכרית להשאילה לי: **קונס שדה שאני חורש** (ט). שלא לחרוש שדי בפרתך עולמית. ואח"כ השאילה לו רואין אם הוא פרוי ודרכו לחרוש שדהו הוא אסור לחרוש שדהו באותה פרה: **וכל אדם מוסר**. דודאי כי נדר אדעתיה דנפשיה נדר ולא אדעתא דעלמא וכל אדם מותרים לחרוש לו שדהו באותה פרה: **ואם אין דרכו לחרוש**. שיש לו אריסין החורשין בשצילו: **הוא וכל אדם אסורים**. דודאי כי נדר אדעתא דכולי עלמא נדר: **המודר הנאה מחבירו ואין לו מה יאכל הו"ך**. המדיר אלל חנוני וכו' ובא חנוני ונוטל מעותיו מן המדיר. אבל בפירוש אסור לומר לו דאם כן הוה ליה החנוני שלית ושלוחו של אדם כמותו: **ור' יוסי אומר**. (א) זה במניחו על הסלע או על

המדיר אלל חנוני וכו' ובא חנוני

ממש דמי ואסור: **מה מסנה**. לא וכי זה מקבל עד דלמא (ו) לידיה: **אף הפקר**. נמי לא נפיק מרשות מפקיר עד דלמי לידי וזכה. הילכך כהדי דשקיל כל האין מעל הסלע כמאן דשקיל ליה מידו ממש דמי ואסור: **מסיב ר' אבא**. כרייתא היא דקתני נמי מניח על הסלע והלה נוטל ואוכל (ט): **א"ר יוסי אימתי**. אני אסור בזמן שנדרו קודם להפקרו. דהשתא מסתברא טעמא דאסור משום דכשהדירו מכל נכסיו הדירו ואפילו כי הפקירן אסור כהן: אבל נתכוין לחרישתו כיון שאין דרכו לחרוש אלל שלא יהנה בחרישתו אכיון ומש"ה הוא וכל אדם אסורים לחרוש בשצילו כדי שלא יהנה בחרישתו: **הולך אלל חנוני רגיל אלל**. רבותא קמ"ל דאע"ג דרגיל אללו ומקיפו מדיר לא אמרי' שליחותיה קעביד וכ"ש שאם לא אמר לאדם מיוחד אלל דלמך כל הון אינו מפסיד שרי כדליתא בפרק המדיר [כתובות ע:]: **וצא ונוטל מזה**. אם רצה קאמר ולומר דאף על גב דלצסקון נוטל מזה ודעתיהו כהכי לאו שליחותיה קעביד דלא הוי שליח אלל באומר כל השומע קולי זיון כדליתא בהמדיר (כתובות דף ע:): **אבל ליכא למימר דכי קתני וצא ונוטל מזה מדינא קאמר דכי מחייב לשלומי אלמא שליחותיה קעביד ומהני ליה ואסור: היה ביטוי לצנות**. לא זו אף זו קתני כרישא אשמעינן דללזרך מוונות שרי וסיפא קמ"ל דאפילו ללזרך צנין ביתו התיירו: **נוטן לאחר משום מסנה**. דלצתה הכי לא מתהני מיניה אלל ממקבל מתנה: **והוא נוטל ואוכל**. דלאו מדדידה מתהני אלל מהפקרא: **ור' יוסי אומר**. בגמ' מפרש טעמא: **גב' מה מסנה עד דלמי מרשות נוטן לרשות מקבל**. שאם אמר הריני נוטן מתנה זו לפלוני יכול לחזור בו עד שיגיע לידו של מקבל: **אף הפקר עד דלמי לרשו' וזכה**. שאינו [יואל] מרשות בעלי' עד שיזכה בו אחר ואי צעי למייד' מצי הדר הלכך כי זכי בה מודר ממדיר קא מתהני: **שנדרו קודם להפקרו**. שאסרו ואח"כ הפקירו: (י) **מה לי הפקרו קודם לנדרו**. דהא כל זמן שלא זכה בו דמפקיר הוי ודינא הוא דליחול נדריה עליה ואמאי קתני ה"ו מותר: כל

נמש דמי ואסור: **מה מסנה**. לא וכי זה מקבל עד דלמא (ו) לידיה: **אף הפקר**. נמי לא נפיק מרשות מפקיר עד דלמי לידי וזכה. הילכך כהדי דשקיל כל האין מעל הסלע כמאן דשקיל ליה מידו ממש דמי ואסור: **מסיב ר' אבא**. כרייתא היא דקתני נמי מניח על הסלע והלה נוטל ואוכל (ט): **א"ר יוסי אימתי**. אני אסור בזמן שנדרו קודם להפקרו. דהשתא מסתברא טעמא דאסור משום דכשהדירו מכל נכסיו הדירו ואפילו כי הפקירן אסור כהן: אבל נתכוין לחרישתו כיון שאין דרכו לחרוש אלל שלא יהנה בחרישתו אכיון ומש"ה הוא וכל אדם אסורים לחרוש בשצילו כדי שלא יהנה בחרישתו: **הולך אלל חנוני רגיל אלל**. רבותא קמ"ל דאע"ג דרגיל אללו ומקיפו מדיר לא אמרי' שליחותיה קעביד וכ"ש שאם לא אמר לאדם מיוחד אלל דלמך כל הון אינו מפסיד שרי כדליתא בפרק המדיר [כתובות ע:]: **וצא ונוטל מזה**. אם רצה קאמר ולומר דאף על גב דלצסקון נוטל מזה ודעתיהו כהכי לאו שליחותיה קעביד דלא הוי שליח אלל באומר כל השומע קולי זיון כדליתא בהמדיר (כתובות דף ע:): **אבל ליכא למימר דכי קתני וצא ונוטל מזה מדינא קאמר דכי מחייב לשלומי אלמא שליחותיה קעביד ומהני ליה ואסור: היה ביטוי לצנות**. לא זו אף זו קתני כרישא אשמעינן דללזרך מוונות שרי וסיפא קמ"ל דאפילו ללזרך צנין ביתו התיירו: **נוטן לאחר משום מסנה**. דלצתה הכי לא מתהני מיניה אלל ממקבל מתנה: **והוא נוטל ואוכל**. דלאו מדדידה מתהני אלל מהפקרא: **ור' יוסי אומר**. בגמ' מפרש טעמא: **גב' מה מסנה עד דלמי מרשות נוטן לרשות מקבל**. שאם אמר הריני נוטן מתנה זו לפלוני יכול לחזור בו עד שיגיע לידו של מקבל: **אף הפקר עד דלמי לרשו' וזכה**. שאינו [יואל] מרשות בעלי' עד שיזכה בו אחר ואי צעי למייד' מצי הדר הלכך כי זכי בה מודר ממדיר קא מתהני: **שנדרו קודם להפקרו**. שאסרו ואח"כ הפקירו: (י) **מה לי הפקרו קודם לנדרו**. דהא כל זמן שלא זכה בו דמפקיר הוי ודינא הוא דליחול נדריה עליה ואמאי קתני ה"ו מותר: כל

נמש דמי ואסור: **מה מסנה**. לא וכי זה מקבל עד דלמא (ו) לידיה: **אף הפקר**. נמי לא נפיק מרשות מפקיר עד דלמי לידי וזכה. הילכך כהדי דשקיל כל האין מעל הסלע כמאן דשקיל ליה מידו ממש דמי ואסור: **מסיב ר' אבא**. כרייתא היא דקתני נמי מניח על הסלע והלה נוטל ואוכל (ט): **א"ר יוסי אימתי**. אני אסור בזמן שנדרו קודם להפקרו. דהשתא מסתברא טעמא דאסור משום דכשהדירו מכל נכסיו הדירו ואפילו כי הפקירן אסור כהן: אבל נתכוין לחרישתו כיון שאין דרכו לחרוש אלל שלא יהנה בחרישתו אכיון ומש"ה הוא וכל אדם אסורים לחרוש בשצילו כדי שלא יהנה בחרישתו: **הולך אלל חנוני רגיל אלל**. רבותא קמ"ל דאע"ג דרגיל אללו ומקיפו מדיר לא אמרי' שליחותיה קעביד וכ"ש שאם לא אמר לאדם מיוחד אלל דלמך כל הון אינו מפסיד שרי כדליתא בפרק המדיר [כתובות ע:]: **וצא ונוטל מזה**. אם רצה קאמר ולומר דאף על גב דלצסקון נוטל מזה ודעתיהו כהכי לאו שליחותיה קעביד דלא הוי שליח אלל באומר כל השומע קולי זיון כדליתא בהמדיר (כתובות דף ע:): **אבל ליכא למימר דכי קתני וצא ונוטל מזה מדינא קאמר דכי מחייב לשלומי אלמא שליחותיה קעביד ומהני ליה ואסור: היה ביטוי לצנות**. לא זו אף זו קתני כרישא אשמעינן דללזרך מוונות שרי וסיפא קמ"ל דאפילו ללזרך צנין ביתו התיירו: **נוטן לאחר משום מסנה**. דלצתה הכי לא מתהני מיניה אלל ממקבל מתנה: **והוא נוטל ואוכל**. דלאו מדדידה מתהני אלל מהפקרא: **ור' יוסי אומר**. בגמ' מפרש טעמא: **גב' מה מסנה עד דלמי מרשות נוטן לרשות מקבל**. שאם אמר הריני נוטן מתנה זו לפלוני יכול לחזור בו עד שיגיע לידו של מקבל: **אף הפקר עד דלמי לרשו' וזכה**. שאינו [יואל] מרשות בעלי' עד שיזכה בו אחר ואי צעי למייד' מצי הדר הלכך כי זכי בה מודר ממדיר קא מתהני: **שנדרו קודם להפקרו**. שאסרו ואח"כ הפקירו: (י) **מה לי הפקרו קודם לנדרו**. דהא כל זמן שלא זכה בו דמפקיר הוי ודינא הוא דליחול נדריה עליה ואמאי קתני ה"ו מותר: כל

אין בין המודר פרק רביעי נדרים

ר"ן

מג.

גב' בשלמא לא ילוה ממנו ולא יקח ממנו ולא ישאל ממנו. כלומר מודר ממדיר דקא מתהני מיניה ומשום הכי אסור אלל לא ישאלנו ולא ילונו ולא ימכור לו מאי קא מיתהני מיניה. נ"ל דמשמע ליה דמתני' בזניא חריפא ומש"ה משמע ליה הכי ולא מוקי ליה בזניא דרמי על אפיה וליפרוך איפכא א"ג בזניא מליעתא ולא תקשי ליה מידי במכר משום דסבירא דכי היכי דבהני דקתני מקמי הא דהיינו לא ישאלנו ולא ילונו לא מהני מידי הכי נמי בלא ימכור לו לא מתהני מידי והיינו בזניא חריפא ומש"ה פריך הכי: **א"ר יוסי כ' חנינא כגון שנדרו הנאה זה מזה**. וכי תימא אם כן מאי קמ"ל נראה דסתם לן כר"א דלמך ויתור אסור במודר הנאה ואע"ג דכבר סתם לן כותיה כריש פירקין (דף נד:): קמ"ל דכל הי נמי לא גריעי מויתור ואסורין לר"א: **אביי אמר גזירה לשאלו משום להשאיל וכן כולהו גזירה**. דמש"ה אסרינן נמי למכור לו אטו ליקח ממנו. ואע"ג דתנן לעיל בפרק ד' נדרים (דף לא), שאני נהנה לישראל לוקח ביתר ומוכר בפחות שישאל נהנין לי לוקח בפחות ומוכר ביתר ואמרינן עלה כסוגיין דלעיל דכל היכא דהוי זניא חריפא שרי מודר למכור למדיר ולא גזרינן כבר כתב (ו) הרמב"ם ז"ל(י) דהתם כיון דמכלהו ישראל נדר לא גזרינן עלה דאי גזרינן עלה ומלריבינא ליה ליהנות לעובדי כוכבים טריחא ליה מילתא אבל כאן שאינו אסור אלל להנאת חבירו בלכד מצי למימסר עלה דמילתא וגזרינן. וא"ת והא אפי' במודר הנאה מחבירו בלכד תנן לקמן בפרק השותפין (דף מו:): הריני עליך חרם המודר אסור ומשמע אבל מדיר לא ואמאי הוה ליה למיתני שניהם אסורין

ומשום גזירה י"ל דלאו קושיא היא דכי גזרי' הכא ה"מ כהני בלמוד דמנינן במתני' דלא משמע להו לאינשי דליתסרו במודר הנאה ואי עביד להו מודר למדיר אחי נמי למישקל להו ממדיר אבל כהנאה גמורה כלכילת פירות וכיוצא בה ליכא למיגזר הלכך לא מצי תני שניהם אסורין: **ברתנ' קונס שדה שאני חורש זה לעולם**. שואל אמר כך לחבירו מתוך שכעס עליו שלא רצה להשאילה לו: **אם היה דרכו לחרוש הוא אסור וכל אדם מוסרין**. שכיון שהוא חורש אין במשמעות לשונו אלל חרישתו בלכד: **ואם אין דרכו לחרוש הוא וכל אדם אסורין**. שלא יתנהי אסורין וימסר אלל אסורים לחרוש בשצילו כדי שלא יהנה בחרישתו: **הולך אלל חנוני רגיל אלל**. רבותא קמ"ל דאע"ג דרגיל אללו ומקיפו מדיר לא אמרי' שליחותיה קעביד וכ"ש שאם לא אמר לאדם מיוחד אלל דלמך כל הון אינו מפסיד שרי כדליתא בפרק המדיר [כתובות ע:]: **וצא ונוטל מזה**. אם רצה קאמר ולומר דאף על גב דלצסקון נוטל מזה ודעתיהו כהכי לאו שליחותיה קעביד דלא הוי שליח אלל באומר כל השומע קולי זיון כדליתא בהמדיר (כתובות דף ע:): **אבל ליכא למימר דכי קתני וצא ונוטל מזה מדינא קאמר דכי מחייב לשלומי אלמא שליחותיה קעביד ומהני ליה ואסור: היה ביטוי לצנות**. לא זו אף זו קתני כרישא אשמעינן דללזרך מוונות שרי וסיפא קמ"ל דאפילו ללזרך צנין ביתו התיירו: **נוטן לאחר משום מסנה**. דלצתה הכי לא מתהני מיניה אלל ממקבל מתנה: **והוא נוטל ואוכל**. דלאו מדדידה מתהני אלל מהפקרא: **ור' יוסי אומר**. בגמ' מפרש טעמא: **גב' מה מסנה עד דלמי מרשות נוטן לרשות מקבל**. שאם אמר הריני נוטן מתנה זו לפלוני יכול לחזור בו עד שיגיע לידו של מקבל: **אף הפקר עד דלמי לרשו' וזכה**. שאינו [יואל] מרשות בעלי' עד שיזכה בו אחר ואי צעי למייד' מצי הדר הלכך כי זכי בה מודר ממדיר קא מתהני: **שנדרו קודם להפקרו**. שאסרו ואח"כ הפקירו: (י) **מה לי הפקרו קודם לנדרו**. דהא כל זמן שלא זכה בו דמפקיר הוי ודינא הוא דליחול נדריה עליה ואמאי קתני ה"ו מותר: כל

לו אם כן היה אסור הטעמי ליתן לו בשליחות המדיר: היה ביתו לבנות וגדרו לגדרו. לא זו אף זו קתני: גותן לאחד לרשות בותנה ב'. ודוקא צאין לו מה יאכל התיירו זה: ור' יוסי אוסר. כגמרא מפרש טעמא: **גב' מה מתנה עד דלמי לרשות נוטן לרשות מקבל**. כדאמרינן בכריתות (דף כד). דהטעם מתנה לחבירו ואמר הלא אי אפשרי בה דהריה למרה דכרשות נתן היא עד שתבא ליד המקבל: **אף הפקר**. בן. הלכך כי זכי בה מרשותיה קא וכי וכלאו נתנו לידו:

ולכן אסור לזכות בה המודר בדשעה שזוהי בו של מדיר הוא וההפקר דוקא פליג רבי יוסי אבל אנתן במתנה לא פליג:

נבא א מיי' פ"ו מהלכות נדרים הלכה טו:
נב ב מיי' פ"ח מהלכות נדרים הל' י' יג[ג]

טוש"ע י"ד ס' רות סעיף ה:
נב ג מיי' פ"ו מהלכות נדרים הלכה יב סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד ס' רכא סעיף ח:

נב ד מיי' שם הלכה יד טוש"ע שם סעיף ט:
מב א מיי' פ"ו מהלכות נדרים הלכה יב סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד ס' רכא סעיף ח:

נב ד מיי' שם הלכה יד טוש"ע שם סעיף ט:

מובסף רש"י

קונם שדי' שאני חורש בה. לא מחשבו שאני שאלה לחרישה, שאם תשאל אותה לי קונס וכו', והשאלה לו, הוא אסור. טעם המשנה דודאי כיון כמה שהורגל (ראמ"ה בשטוח).

פירוש הרא"ש

קונם שדי' שאני חורש בה לעולם. אותה שניקט שיתאלנה לו אסרה עליו: **אם היה דרכו לחרוש** הוא אסור וכל אדם מותרים. כי לפי רגילותו כיון לידו אם הוא אדם שהוא בעצמו רגיל לחרוש שדי' הוא אסור וכל אדם מותרין לחרוש שדי' בלאו הפרה ואם אין דרכו לחרוש הוא [ומותר] וכל אדם אסורים לחרוש זה שדי'ו: אמאי לא ילוה במכר מאי קביתנא ליה. בשלמא לא ישאלנו דהא מהני נא אלל לא ישאל ממנו מאי קמתי ליה בשלמא לא ילוה ממנו ולא יקח ממנו דקא מטי ליה אלל לא ישאל ממנו מאי קמתי ליה וכן קושין דלא ילוה איכא לשטיי בדיחא שמא יפרע וזוי טבי ותקילי יותר מאותן שהיו לו ונמאץ נהנה מודר אלל לא ישאל הימנו שמחזיר לו הפסד בעין מה הנאה קא מטי ליה: גזירה לישראל אבו להשאיל וכן בולחין. האי כוליהו לא דוקא דלא קאי אלל ילוה: ברתנ' המודר הנאה מחבירו ואין לו מה יאכל. אורחא דמילתא: ובא ונוטל בוה. אם ירצה לתת לו אבל משום הכי אינו חייב לתת לו שהרי לא אמר לו שיתן דלא היה חייב לשלם לו על פי הדברים שאמר לו משום דמוכחא מילתא כשאמר לו א"ט פלוגי מודר הנאה ממני ואין לו מה יאכל ואיני יודע מה אעשה לו בלשם כך אמר לו שיתן לו וכיון שהוציא ממנו מידו על פי דבורי חייב לשלם לו אם כן היה אסור הטעמי ליתן לו בשליחות המדיר: היה ביתו לבנות וגדרו לגדרו. לא זו אף זו קתני: גותן לאחד לרשות בותנה ב'. ודוקא צאין לו מה יאכל התיירו זה: ור' יוסי אוסר. כגמרא מפרש טעמא: **גב' מה מתנה עד דלמי לרשות נוטן לרשות מקבל**. כדאמרינן בכריתות (דף כד). דהטעם מתנה לחבירו ואמר הלא אי אפשרי בה דהריה למרה דכרשות נתן היא עד שתבא ליד המקבל: **אף הפקר**. בן. הלכך כי זכי בה מרשותיה קא וכי וכלאו נתנו לידו: